

A large, stylized hourglass graphic is centered on the page. The top and bottom bulbs of the hourglass are filled with a dark, textured material, possibly representing gravel or crushed stone. The narrow neck of the hourglass is visible in the center, where the title text is placed. The entire graphic is set against a solid dark blue background.

JENS LAPIDUS

**POUZE
PRO
VIP**

FLEET

Jens Lapidus
Pouze pro VIP

POUZE PRO VIP

Jens Lapidus

Copyright © Jens Lapidus, 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martin Severýn, 2015

ISBN 978-80-7473-400-7 (pdf)

Pevný disk (O osm let dříve)

Ticho, které Cecilii obklopilo, když vypnula motor, působilo na chvíli skoro až uklidňujícím dojmem. Pak si hluboce povzdechla. Nikdy neměla tak daleko ke klidu jako právě teď.

Auto zaparkovala na šterkovém plácku před Lillaninou školkou.

Normálně by sáhla pro kabelku, kterou si dávala do přihrádky mezi sedačkami, a pospíchala by dcerku vyzvednout. Pořád v pohybu, vždycky s vidinou dalšího bodu programu.

Jenže během posledních týdnů to začalo být nesnesitelné. Život přestal odpovídat přesně do sebe zapadající skládance, stalo se z něj zemětřesení, které ji a celou rodinu hrozilo uvrhnout do chaosu a ponížení.

Vážně by dnes měla okamžitě vylézt z auta a dojít pro svoje děti, byly v nebezpečí. Místo toho se ale opřela a zůstávala sedět. Ticho bylo nádherné. A tady tudy nepůjde nikdo, koho znala, aby se zajímal, proč si dává šlofíka v autě ve čtyři odpoledne.

Ale nedokázala zavřít oči.

Bála se, co by mohla spatřit z vnitřní strany víček.

Asi před hodinou se přihodilo něco, co všechno změnilo. Zase.

Vzala to procházkou od Kungsholmenu směrem k hlavnímu nádraží, odtud pak chtěla jet do práce metrem. Šéfovi řekla, že si kvůli bolesti zad musí zajít k lékaři.

Lehce pršelo, kapky vody ji bodaly do obličeje jako jehličky. Kaluže na silnici se podobaly černým lesklým kaňkám.

Prošla kolem radnice, napočítala tu sedm zaparkovaných autobusů pro turisty. Hlouček žen, všechny oblečené do pérových bund, tak tlustých, že vypadaly jako výzkumná skupina polárníků, se shromáždil kolem průvodce. Stály namačkané na sebe, s roztaženými deštníky. Pospolitý štít proti počasí.

Cecilia raději přešla ulici, aby se nemusela tlačit. Když pokračovala lehkým klusem po druhé straně, zmocnil se jí zvláštní pocit. Deset metrů za ní přešel ulici muž se zimní čepicí hluboce staženou do čela. Šel stejně rychle jako ona. Neviděla toho chlapa kouřit před 7-Eleven, naproti psychiatrické klinice pro děti a mladistvé? Jako by na něco čekal. Čekal snad, až vyjde ven?

Právě v tu chvíli jí zazvonil mobil. Skryté číslo.

„Je tam Cecilia Emanuelssonová?“

Byl to mužský hlas.

„Ano, to jsem já.“

„Fajn. Chci ti říct jenom tohle: Máme tvýho manžela.“

„Co prosím?“

„Otoč se.“

Cecilia se prudce obrátila, o kus dál za sebou viděla skupinku turistů, jak se vydala k monumentálnímu vstupu do stockholmské radnice. Pátrala pohledem. Na opačné straně ulice šel muž v obleku s deštníkem v ruce. Pak ho zahlédla, toho chlapa v zimní čepici. Stál od ní, co by kamenem dohodil, opíral se o kandelábr. Déšť ho očividně netrápil. U ucha si držel telefon. Když si všiml, že ho spatřila, zvedl mobil nahoru, skoro jako kdyby s ním chtěl zamávat.

Pak ho slyšela, jak říká do sluchátka: „Bud' teď zticha a poslouchej. Je to jednoduchý. Máme Matse. A čekujeme všechno, co děláš. Jestli půjdeš ty nebo někdo jinej na policii, zabijeme ho. Jen abys to věděla.“

Měla by teď rozrazit dveře od auta a běžet vyzvednout Lillan a Benjaminu. Potom jet na Arlandu a chytit první letadlo k rodičům. Zavolat na policii nepřicházelo v úvahu, dokud si

pořádně nepromyslí, co to mělo znamenat. Kromě toho chtěla mít nejdříve děti v bezpečí, daleko od Stockholmu.

Přesto se nedokázala přimět z auta vystoupit.

Myslela na to, jak to mohlo zajít až sem.

18. ledna

Boty: Zegna.

Smoking: Corneliani.

Košile: Fray.

Philip Schale byl dneska večer *tiptop* – nepřekonatelný.

Celý outfit: třicet dva tisíc u Hanse Alldeho – prvotřídní košile, navíc objednaná na zakázku přímo z Itálie.

Tahle plus další tři obyčejné košile do práce mu přišly před týdnem. Sea Island Quality, dvouvrstvá bavlna, knoflíky z pravé perleti, ruční výšivky kolem průramků a na límci. Suma sumárum devatenáct set eur. Skoro zadarmo.

Ale teď: někdo mu smoking a košili polil pivem. Nebo nějakým koktejlem. Nebo to byla voda? Vlastně si ani nepamatoval, jak se to stalo. Nepamatoval si, *kde* k tomu došlo. Věděl jenom, že cítil, jak mu něco vlhkého prosakuje vlnou Super 120's.

Philip se rozhlížel kolem sebe. Sobotní večer na nejžhavějším místě ve městě. Taneční parket ve VIP salonku klubu Clara's byl přecpaný.

Axel se neukázal. Možná šel po večeři rovnou domů – že dobročinnost nesnáší, se všeobecně vědělo.

To Carl už na rozdíl od něj máchal rukama na parketu: jeho zpoceně čelo odráželo záblesky stroboskopů jako zrcadlo.

A Ian – Philip otočil hlavou – no jistě, ten přece seděl vedle něj tady na baru.

Klopy smokingu olizovaly Ianovi krk – hotová reklama na zimní kolekci od Brioniho. Motýlek měl pořád ještě perfektně uvázaný, ačkoliv bylo čtvrt na pět. Na tohle si Ian vždycky potrpěl, to je celý on.

Ian se naklonil dopředu a zakřičel mu do ucha: „Sorry, čistírnu ti zacvakám. Žádný problém.“

Takže za to mohl on.

„Máš fakt pěknou košili. Chápeš, devadesát pět procent těchhle lůzrů tady žádnou košili na míru ani nemá. A padesát procent z nich určitě ani netuší, co to Fray vůbec je. Chudý, líný idioti.“

Philip nechápal, o čem to Ian mluví. Možná už trochu přebíral, možná se snažil jenom odvést pozornost, protože ho právě pocítil. Nebo se prostě jenom zase opakoval.

Z repráků: Avicii do nich hustil vertikální rytmus.

V nosních dírkách: koks do toho vháněl horizontální rozměr – pocit, že se podlaha otáčí kolem vlastní osy. Skloněný nad stolem si Philip natáhl do nosu před dvaceti minutami. Tahle část byla víc než výjimečná: VIP salon – nikoho tady to nezajímalo.

So wake me up when it's all over. Všichni se přidávali, pološílení, chrochtající jako prasata. Skákali nahoru a dolů, hlavně za žádnou cenu nepustit ten pocit bezstarostnosti.

Ian se znovu předklonil. „Koukej na ně. Jak snadno se daj koupit. Primitivové. I-di-o-ti.“

Philip už to plivání nemohl poslouchat. Ustrkl si z drinku. Chuť citrónů ho osvěžila – ještě si lokl a pokusil se zaměřit pozornost na taneční parket.

Byl tam někdo, koho poznával.

Stroboskop mu do hlavy vypaloval další obrázky. Schůzka, kterou ten den předtím měl – private banking:

Fernström & Qvist, vrzání parket a dřevěné obložení stěn. Oběd zdarma plus prvotřídní sancerre. Památkově chráněné sály a fasády. Mladý bankéř s růžovou kravatou značky Salvatore Ferragamo a šedým obličejem, jenž se ho snažil poučovat o investicích.

V některých firmách mu skutečně visel přebytek likvidity. Jiné investice ale šlapaly dobře.

Především do něj hučeli, aby změnil správce a poradce. Ale když je celá rodina u jedné banky šedesát let, nezmění ji člověk jen tak, to by mohli vědět. Přesto Philip pozorně poslouchal, nechtěl toho kluka zklamat, navíc tam přece z nějakého důvodu sám přišel. Jen ještě netušil, jestli to bylo proto, aby přešel k lepší bance, nebo kvůli něčemu jinému.

Znovu ji zahlédl. Někde tam, tu holku potkal před pár týdny. Její pohled se setkal s jeho. Nepamatoval si přesně jméno, ale bylo to něco jako Nina nebo Anina.

Nad parketem: další dávka kouře. Carl tancoval s dvěma roštěnkama, kroutil se jako akrobat.

V proudu světla jednoho z reflektorů znovu spatřil její obličej, zdál se v tom moři lidí jako rozpuštěný; byla součástí mlhy, součástí celého tohotohle místa. Přesto to viděl jasně: její pohled.

Tehdy dost žvanila, blábolila něco o tom, co má v plánu, až dostuduje. Nevzpomínal si, co že to vlastně dělala za školu. Mluvila o lidech, které znala a které neznala, o tom, kteří vyhazovači u vchodu jsou správňáci a kteří se sem dostali jen díky svým sadistickým sklonům.

A teď: její oči, jasné.

Ianovi nic neřekl.

Na ohromném panelu nahoře na domu Scandic Anglaises běžela reklama na jakési lyžařské oblečení. Sníh ve spotu zářil, až to Philipa přimělo odvrátit obličej.

Kde všichni jsou?
 Bar už zavřeli. Ian se vypařil – kruci, to on ho přece
 opil a donutil zůstat.
 Musí domů. Rozhlížel se po taxíku.
 Bylo chladno.
 Malé diody reklamní obrazovky ho ozařovaly jako
 reflektory. Chtěl jenom zavřít oči. Lehnout si.
 Na chvíli si odpočinout.
 Blížili se k němu nějakí lidé.
 Pátral pohledem po ulici, každou chvíli se musí ob-
 jevit nějaké auto.
 Někdo do něj vrazil.
 „Hej, ty.“
 Nevysoký kluk měl hluboko do čela staženou černou
 čepici a šálu přetaženou přes pusou.
 Philip ukročil stranou. „Omlouvám se,“ řekl spíš au-
 tomaticky.
 Kluk se otočil. „Máš problém, nebo co?“
 Obrátka o tisíc stupňů.
 „To bylo na mě?“ zeptal se Philip.
 „Máš problém, nebo co, sem se ptal. Si do mě strčil.“
 Kluk přešel blíž.
 „Ale ne, to muselo být omylem. Já jenom čekám na
 taxík.“
 „Drž hubu. Máš asi hustej problém.“
 „Já nechápu...“
 Rána trefila Philipa nad oko.
 Chytil se za obličej a zařval.
 Došlo mu, že ten kluk je u něj teď blízko.
 Pokusil se couvnout.
 Vtom ho někdo chytil zezadu.
 Snažil se vymanit, škubal tělem a kopal nohama. Ale
 nepomáhalo to. Někdo, možná jich bylo víc, ho držel
 příliš pevně.
 Jeden z chlapů k němu přistoupil zepředu.

V ruce nějaký předmět: zbraň.

Zatlačil mu pistoli do břicha a postavil se ještě blíž.

Sklonil se mu k obličej. Philip ucítil něco zvláštního na uchu. Pak mu to došlo. Muž mu olizoval lalůček.

„Líbí se ti to? Líbí, ne?“ Hlas přicházel zblízka, a přesto zněl docela cize.

Tlačili ho dopředu. Napočítal čtyři osoby. Všechny v tmavém oblečení a čepicích nebo s kapucemi staženými přes obličej. Museli působit jako nanejvýš podivná skupinka, jak se tak táhli ulicí Birgera Jarla. Jen se v tuhle hodinu nepohybovalo venku tolik lidí, aby si jich někdo vůbec všiml.

Netušil, kolik přesně je, věděl jen, že ve Stockholmu nemůže být žádná hospoda otevřená déle než do pěti ráno. Na pár místech viděl osamělé postavičky, schoulené na nárožích nebo na lavičkách, nejspíš zvracely a chtěly prostě trochu vystřízlivět, než se vydají domů.

Muži nic neříkali. Šli těsně u něj, jako jeho tělesní strážci. Do zad ho celou dobu tlačila hlaveň zbraně.

Možná věděl, o co tady jde.

Nutili ho kupředu.

Vedli ho mezi sebou.

Ale kam ho vedli?

Po levé straně míjeli restauraci Riche. Světla uvnitř byla zhasnutá, židle spočívaly zvednuté na stolech. Poslední vyhazovači už očividně odešli domů, nikde nebylo ani živáčka. Philip myslel na pracovní obědy, které si sem obvykle domlouval. Jejich steak Rydberg byl fajn.

Ale ne teď – teď nebylo fajn nic.

Pokračovali směrem k Nybroplanu. Kolem kroužilo několik prázdných taxíků, řidiči vyhlíželi někoho jako on. Štamgasty, kteří se zapomněli.

Napadlo ho pokusit se zakřičet nebo zamávat. Holá pitomost. Ať už byli tihle chlapi kdokoliv, mířili mu

zbraní do zad. Nemohl dělat nic, aniž by hazardoval se životem.

Cítil, jak mu i přes venkovní chlad po čele stéká pot. Nevola se mu rozlézala po žaludku jako had.

Přešli ulici a zastavili se u malé budky, kde prodávají lístky na výletní loď. Tady byla větší tma, sem světla pouličních lamp nedosahovala. Na druhé straně spal černočerný Berzeliův park. Osamělé větve stromů se natahovaly k zamračené noční obloze a špinavý sníh čekal na pomalé ranní světlo.

„Slez dolů,“ prohlásil ten, který držel zbraň.

Philip nejdřív nechápal, co tím myslí.

Další z nich ukázal směrem k molu.

Chtěli po něm, aby sešplhal dolů na led.

„Ne, to ne. To nejde.“

„Slez dolů, jsem řek.“

„Zbláznili jste se? Ten led mě nemá šanci udržet. Uto-
pím se.“

Muž s pistolí ho obešel a postavil se k němu tváří v tvář. Zvedl zbraň a přitlačil mu ji na břicho.

To je konec, napadlo ho. Nedělejte to, nedělejte to. Slova mu v hlavě bušila.

Jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, muž prohlásil: „Tak prosím.“

Cítil, jak se mu rozklepaly nohy. Přesto se na molu posadil do dřepu a slézal dolů. K hladině to byly určitě dobré dva metry. Pustil se a dopadl na kluzký povrch.

Uslyšel prasknutí. Podíval se pod sebe. Led mu připadal mokrá a křehký.

Myslel na hodiny bruslení na östermalmském kluzišti. Tam to bylo bezpečné, pod ledovou plochou ležela pevná zem.

Neměl žádnou představu, jak silná vrstva ledu se pod ním nachází, věděl ale, že letošní zima nebyla z těch, kdy všechno pevně zamrzá.

Tohle se podobalo sebevraždě.

„To ne. Prosím vás.“

Muž schoval pistoli. On i další tři teď stáli s rukama v kapsách a zírali na něj dolů z mola.

„Pokračuj dál.“

21. ledna

Byl úplně jasný den. Takový, který dokázal mnohé obyvatele Stockholmu přesvědčit, že ty tři šedivé měsíce, plné otravného rozbředlého sněhu, za to stály.

Dejan se na cestu těšil, a nejen kvůli tomu, s kým se měl setkat, až tam dorazí. Zbožňoval totiž řízení.

Sundal si rukavice a otočil klíčkem. Auto s trhnutím nastartovalo. Volant ledově zábl, jako by byl z kovu, svíral ho jenom konečky prstů pravé ruky. I tak mrznul. Do novějších modelů už montovali vyhřívání volantu, ale tady se musel člověk spokojit s vytuněním klimatizace na nejvyšší obrátky a čekat, až se vnitřek zalije teplem.

Káru si půjčil od Tomase, protože jeho auto bylo po hromadné bouračce minulý týden úplně na šrot. I když, tohle bylo vlastně taky BMW, navíc pětka, neměl tedy žádný důvod si stěžovat. Existují chudáci, co řídí něco japonského. Nebo třeba Opel.

Šinul si to po E4 směrem na sever. Kdyby ho někdo vzbudil uprostřed noci a chtěl, aby vyjmenoval tahle předměstí pozpátku, zvládl by to na první pokus.

O chvilku později už sjel na E18. Projížděl teď severními čtvrtěmi Stockholmu. Tohle naopak vůbec nebyl jeho rajón.

Kousek před Åkersbergou odbočil směrem k věznici Österåker. Od té doby, co tu byl naposledy, ji přestavěli.

Musel si to přiznat – během posledních let se návštěvy nekonaly tak často, jak by bývaly měly.

Vzpomínal na Teddyho, už spolu mluvili jen zřídka. Teddy, nebo spíš Najdan, jak se doopravdy jmenoval – právě z toho totiž vzniklo nejdřív Médan, až později se mu začalo říkat anglickým slovem pro plyšového medvídka: Teddy – se o sebe uměl postarat sám, jak říkával. A Dejan o tom ani vteřinu nepochyboval, Teddy se o sebe *vždycky* postaral sám. Během celého jejich dospívání, při všech kšeftech, na kterých spolu dělali. Teddy o pomoc nikdy neprosil.

Jeho, Teddyho a Adama před mnoha lety sebrali za nějaká vloupání do konferenčních hotelů. Čórli tehdy víno a šampaňské za víc než jeden a půl mega – dobrá práce. Na tahle místa by se přes dveře do kuchyně dostalo i malé dítě. A kódy ke dveřím do vinných sklípků získali od jednoho z uklízečů, který měl trochu problém s automaty.

Policie vedla s Dejanem víc než sedm výsledků, vždycky stejná hra, hodný polda / zlý polda, vymyšlené nálezy DNA, snaha poštvat je proti sobě navzájem: „Adam tvrdí, že jste si od něj ten večer půjčili auto...“ Teddy vypověděl, že jste si půjčil jeho telefon,“ a tak dále. Byly to naučené bláboly, ale to on tehdy ještě netušil. Vyfásl tři měsíce natvrdo s plnou ostrahou, ačkoli mu nebylo víc než sedmnáct. Ani jednou mu nedovolili mluvit s rodiči, v baráku bylo permanentně šestnáct stupňů a jeden týpek ve vedlejší cele začal každý večer přesně v osm křičet perské nadávky a nepřestával až do příjezdu snídaňového vozíku. *Koskeš*. Dejan se každopádně aspoň naučil jedno použitelné slovo: pičus.

Vyčerpávalo ho to. Nevolnosti a neustálé dobíhání na záchod, aby se mohl vymočit, když mu vyletěl cukr a oni mu nedovolili opustit celu a protáhnout se na chodbě. Nebo přepísknutí dávky inzulínu, když už

to hnusné vězeňské jídlo nedával. Vlastně se tomu říká hypoglykémie, nízká hladina cukru v krvi. To bylo nejfajnější slovo, co uměl. Ale zároveň nejhnusnější, průvodní jev jeho nemoci.

Chtěl domů, nejen kvůli tomu, že doma se dala léčit diabetes líp sledovat. Chtěl se zbavit nočních můr a ztuhlých kloubů. Chtěl si dát pořádný kebab s extra porcí česnekové omáčky, chtěl si moct vykouřit cigaretu, kdykoliv na ni dostal chuť. Chtěl, aby ho máma objala.

A tak začal mluvit, bylo to vlastně poprvé, kdy něco řekl.

Když ho propustili, dozvěděl se, že žvanil i Adam.

Ale jeden z nich pusu zavřel a dýchal jenom nosem, neutrousil ani větu, neřekl ani popel. Nechali si ho až do soudního procesu, ačkoliv Dejana a Adama pustili na svobodu už dávno předtím. Drželi ho tak dlouho, že když byli nakonec odsouzeni za krádež, měl už svoje ve vazbě s přehledem odsezeno, aniž by se mohl být jedinkrát setkat nebo mluvit s někým jiným než s policejním vyšetřovatelem při výslechu nebo se svým právníkem.

Teddy.

Potom jim vyprávěl, že si krátil čas opakováním stovky kliků třikrát denně a v mezičase čtením knih.

Od té chvíle jim to bylo jasné, *všem*, i když nahlas nikdo nic neřekl. Že jeden z nich je vážně drzák.

A nejenom to. Četl *knihy*, jak tvrdil. Byl už takový: Teddy občas mluvil jako jeho otec. Nebo jako učitel.

Byl z jiného těsta.

Dejan zahrnul na menší silnici. Podél cesty stály seřazené vily, ale jak se přibližoval k areálu věznice, řídly. Se sněhem to tady bylo stejně mizerné jako ve městě. Cesta se stáčela směrem do lesa. Jenom pro ten pocit šlápl na pedál a přidal plyn.

Zaostřil zrak na zatáčky, obrysy domů se rozmazaly. Tohle byl život. A teď to bude ještě lepší, jak doufal. Teddy měl ve zvyku dávat věci do pohybu, a nejenom pěstmi. Přiléval olej do běhu událostí už jen tím, jak přemýšlel.

Za chvílku bude Dejan u věznice a vyzvedne svého nejlepšího kámoše. Největšího tvrdáka Stockholmu.

Najdana „Teddyho“ Maksumiče po osmi letech propustí.

Byl to krásný den.

*

Cvaknutí zámku by se dalo snadno přeslechnout, ale pro Teddyho to byl silný zvuk. Zvuk, na který čekal nepředstavitelně dlouho. Otevřel kovové dveře. Překvapilo ho, jak snadné se to zdálo, skoro jako by byly z papíru.

Vykročil ven, v ostrém světle přimhouřil oči. Metr nad jeho hlavou visela průmyslová kamera; věděl, že ho právě teď dozorcí pozorují. Snad si přáli, alespoň někteří z nich, aby tohle vyšlo. Aby to dobře dopadlo.

Motor zněl jako u porouchaného traktoru, ačkoliv to nebyl ani diesel. Z výfuku k nebi stoupal kouř jako z ohňů na čarodějnice. Metalický lak a 18palcové disky kol už dávno ztratily svůj lesk a jediné zpětné zrcátko bylo z nějakého důvodu přilepené izolepou. Teddy se nedokázal zbavit pochybnosti, jestli tohle auto skutečně vydrží celou cestu až do Södertälje. Možná mu na kopci někde u Tumby upadne kolo. Nebo jenom tiše zachroptí a chcípne a oni zůstanou trčet několik hodin v mrazu.

Vyzvednou mě v *hledaný ojetině*, napadlo ho, když se blížil k oblaku kouře. Můj nejlepší kámoš zvenku mě vyzvedne v *podělaný kriminálníký ojetině*.

Dveře auta se otevřely a Dejan vystoupil. Límeček tmavomodrého saka měl zvednutý, na zátylku stálo

oranžovými písmeny vyšitě *Hugo Boss*. Zešíroka se usmíval, jako by právě vyhrál životní sázku na dostizích, zároveň ale působil vyčerpaně a místo prsních svalů, které se mu obvykle rýsovaly pod košilí, na něm sako viselo.

„*My friend!*“ vykřikl Dejan.

Objali se, drželi se pevně několik vteřin. Ve vězení byly doteky mezi zadrženými a jejich návštěvami už několik let striktně zakázané, ale to už teď patřilo minulosti.

Teddy na krku cítil jeho dech. Vážnějším hlasem Dejan pronesl: „Vítej venku, chlape.“

Dívali se na sebe. Dejan měl oči tmavé, tázavé, ale zároveň přimhouřené.

Pak se mu vrátil jeho dostihový *smile*. „Vypadáš zatraceně dobře!“

„Ty taky,“ zalhal Teddy.

Ukázal na auto a zasmál se. „Tos mě nemohl přijet vyzvednout v trochu reprezentativnějším voze? Přesně takovýhle auta přece zastavujou, už jenom proto, že vypadaj podezřele. Starý ošuntělý limuzíny.“

Dejan zabouchl kufr auta. „To není moje. Svoji káru jsem roztřískal, tohle jsem si půjčil od Tomase. A bavorák je bavorák, tos přece vždycky říkával, pokud si to správně pamatuju.“

„Jo, ale ne celej hnědej od rzi a s výfukem, co by potřeboval vlastní podlažku.“

„No jo, tak můžeme jet klíďo tvým lexusem.“ Dejan předstíral, že se rozhlíží kolem. Zašklebil se. „Nebo parkuješ daleko?“

Teddy se zasmál. Znovu si na ni vzpomněl.

Napadlo ho, jaké by to asi bylo, kdyby ho místo Dejana přijela vyzvednout Sara.

Na dálnici překvapivě dodržoval povolenou rychlost. Teddyho to skoro zarazilo, možná se hodně změnil.